

ANALYS. Det kristna fältet ligger splittrat inför det amerikanska presidentvalet. En del evangelikala sväljer Trumpkortet, andra säger för första gången nej. Anders Mellbourn tror att valkampanjen kan ha långtgående följder också inom kyrkorna.

En Trump att älska, hata och förlåta

TEXT: ANDERS MELLBOURN

ILLUSTRATION: WILFRED HILDONEN

Presidentvalet i USA har utvecklats till ett groteskt skådespel om sex, lögn och videoklipp. Trots försök till viss bättring i den sista TV-debatten kämpar **Donald Trump** med allt grövre medel för att hålla liv i sin allt omöjligare valkampanj. Allt fler företrädare för det republikanska partiet verkar ge upp om både Trump som person och om presidentvalet. Men kvar bland Donald Trumps allt glesare stödtrupper finns fortfarande påfallande många så kallade evangelikala väljare.

Den vulgäre och kontroversielle affärsmannen Donald Trump, känd från billig underhållnings-TV men utan all politisk erfarenhet, kunde nomineras till det republikanska partiets presidentkandidat i somras till fasa för partiets ledning men egentligen som yttersta konsekvens av den politiska grundhållning partiet valt de senaste årtiondena – att konsekvent undergräva respekten för och underblåsa misstron mot den politiska makten i Washington. Partiet har fått en aktivistkärna som vill ha bort skatter och regleringar och samtidigt värna och förstärka traditionell privatmoral vad gäller äktenskap och familj, mot feminism, abort och samkönade relationer.

Donald Trump vann presidentkandidatsnomineringen med sitt hat och förakt mot samhällets eliter, mot invandrare som tar jobb och utmålas som möjliga terrorister och mot en omvärld där USA:s supermaktställning uppfattas hålla på att gå förlorad. Vad han egentligen står för i de republikanska hjärtefrågorna om skattesänkningar, begränsade välfärdsprogram, en tuff, militär säkerhetspolitik och ett oreserverat stöd till Israel är mer oklart. Och att denne sexskrävande man med en rad affärer och äktenskap bakom sig skulle kunna vara förkämpe och garant för en traditionellare privatmoral saknar naturligtvis all trovärdighet.

Ändå sluter fortfarande ledande manliga företrädare för de evangelikala rörelserna upp bakom Trump i en kamp att till varje pris hålla **Hillary Clinton** borta från makten. De måste naturligtvis ta avstånd från och kriti-

”Att den förste afroamerikaren skulle följas av den första kvinnan som president vore för mycket, ja närmast en katastrof av apokalyptiska dimensioner, för kärnan av den kristna högern.”

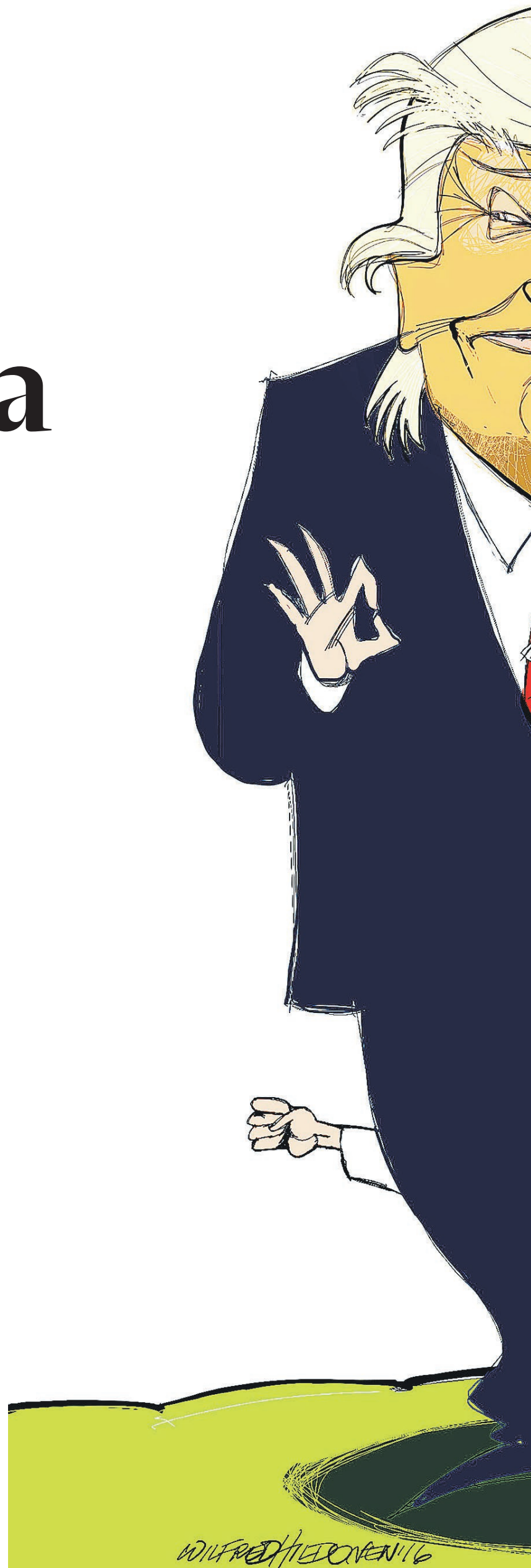
sera vad Trump sagt och gjort. De säger sig förlåta syndaren – och syndare är vi ju alla – men hata synden. Och den verkliga synden och ondskan anses Hillary Clinton stå för.

CLINTONHATET ÄR ett särskilt kapitel i amerikansk politik sedan 30 år tillbaka. Makarna Clinton beskylls sedan den tid de gav sig in i politiken i Arkansas på 1980-talet för att vara kallt beräknade maktspelare, opålitliga och direkt ohederliga. De anses leva i ett maktpolitiskt resonemangsäktenskap. Och medan **Bill** har en (på gott och ont) oemotståndlig charm och överlägsen politisk talang i sin kontakt med väljarna, framstår Hillary som tråkig och kyllig i mötet med andra. Samtidigt blev hon redan under sin studenttid känd som engagerad feminist och förknippas med den kulturella, sociala och politiska omvälvning av USA som tog fart på 1960-talet och som särskilt den kristna högern kan ses som en motrörelse till. Under de senaste åtta åren med **Barack Obama** som president har den radikala förändringen av USA-bilden haft ett nytt uppsving.

Att den förste afroamerikaren skulle följas av den första kvinnan som president vore för mycket, ja närmast en katastrof av apokalyptiska dimensioner, för kärnan av den kristna högern.

Hillary Clinton är förvisso mer Israelvänlig än Trump och en pålitligare säkerhetspolitisk hök, vilket de många avhoppen från Trump till förmån för henne bland republikanska militärexperter visar. Hon går oftare i kyrkan än Trump och står för sin bakgrund som metodist.

Men i den tongivande evangelikala argumentationen har detta ingen betydelse. Den personliga fromheten har sällan varit det viktiga i den kristna högers val av favoriter. Sedan Bill Clinton vann presidentvalet 1992 på grund av att en annan excentrisk idag närmast bortglömd miljardär ställde upp i valet, med ett eget konservativt parti som tog röster från republikanerna, har i högerkretsar odlats föreställningen att Bill Clinton aldrig var en legitim president. Detta förstärktes med riksriksåtalet i Lewinskyaffären och återkommer nu i Donald Trumps utfall om Hillary som en skurk som håller på att stjäla valet och hans vägran att i förväg uttala sig om han

WILFRED HILDONEN 16